

כי הם הביטניקים

נערים בני גילי, הייתי עושה כל מה ש' אומרים לי, ובקפידה שלא להרגיז את ההורים. מעולם לא העליתי על הדעת שיש בעולם צורת חיים אחרת. אף פעם לא חשבתי שאני יכולה לחיות איך שאני מבינה ואיך שאני רוצה, מבלי להיות תלויה באיש.

היום, כשאני מביטה אחורה, אני יכולה שלא לחייך לעצמי. איזו טיפשה הייתי, אילו חוויות נהדרות הפסדתי באותן שנים שהייתי נערה רגילה! כמו אלף נערות אחרות שאני פוגשת מדי יום ברחוב. אבל מה אפשר לעשות? אני רק מודה לאלוהים ששלח אלי את הידיו, שלקח אותי או לאילת ועשה לי הכרה עם העולם הנפלא שאני כיום חלק ממנו.

מוסיקה, פמים וחתיכות

רתי באילת למעלה משנתיים. אני אומרת "גרת", כאילו שבאמת היה לי בית. לביטניקים אין בית, אין מולדת, אין מקום קבוע: היום גרים פה, מחר במקום אחר.

קרוב לשנתיים ישנתי על שפת הים. מדי ערב הייתי מביטה על השמיים וידידים היו מורטים לי על הגיטרה שירי-ערש. כאן לא היה אמא שתאמר לי: "עם הבחור הזה תצאי, ואם ההוא לא תלכי". הייתי חופשיה ללכת עם מי שרציתי, והחברים התחלפו כמעט מדי יום. כי אין לך ביטניק שיושב במקום אחד הרבה זמן. אני רק מקווה כי יבוא יום ואפגוש את כולם בעיר נידחת, ביבשת רחוקה.

בכלל, צורת החיים הזאת הכניסה אותי לחברה שאינני יודעת אם יש עוד כמות בעולם כולו. קחו למשל את סולטי. הוא אמריקאי. בחור זהב. אין פניה בעולם שלא ביקר בה. הוא יושב אפילו בכמה בתי-סוהר באירופה והתגלגל איכשהו לאילת. התאהבתי בו כמעט מהרגע הראשון. היו לו שערות מקסימות, זקן פרוץ. הוא

הישראלית

היחידה בחבורה הקוסמופוליטית של הנוודים היא פיי אסינגר, אשר הוקסמה מאורח חייהם החופשי של הביטניקים, הצטרפה אליהם. היא מתכוננת עתה להצטרף אל יודיה. השוהה עתה בהודו, לאחר שגורש מהארץ.

הזהירו אותי כמה פעמים, גרשו אותי מהארץ. כעבור חודש כתב לי מהודו. אני מקווה להגיע אליו בקרוב. טיפוס אחר שהכרתי באילת הוא סנט-מייקל. בן 19 בסך הכל, וכבר ביטניק אמיתי. היה לו שיער בלונדי ארוך, זקן תייש דליל, גיטרה ישנה והורים עשירים בפילדלפיה. אבל הוא מאס בחיים אפורים של בן עשירים מפונק. שינה את שמו וחצה את האוקיאנוס. הוא עבד כמה שבו עות במודעון בכחוס בירושלים, ואת ה' לירות הבודדות שהרויח שם חילק בין החברים. גם הוא לא מצא חן בעיני ה' משטרה. אמרו עליו שהוא מסריח ושהוא משתמש בסמים משכרים. אבל השוטרים הפרובינציאליים שלנו לא מבינים, שכדי לנגן עם כל הלב ולהגיע לאכסטוזה, מוכר חים לעצן מעט חשיש. זה מעביר אותך לעולם אחר, אל ספירה שונה, צובע את כל העולם בצבעים חדים ובהירים, יפים יותר מן המציאות.

בכלל, בארץ הזאת לא יודעים להעריך אנו, הביטניקים, איננו מתחשבים בארץ המוצא. לאיש מאיתנו לא איכפת אם אתה אנגלי, יהודי או ערבי. אני אומנם לא מתעניינת בפוליטיקה, וכל הקישקושים של הפוליטיקאים מעניינים אותי כמו השלג דאשתקד. אבל אני חושבת, שאם לער' בים בארץ היה קצת שכל, הם היו באים ומצטרפים למשפחת הביטניקים. תראו איך היינו מקבלים אותם. לא כמו הפספסנים האלה שעושים את עצמם ביטניקים ועור' המשך בעמוד 20)

ת' אמיתית!

נראה פרא לא מזויף, שעות על גבי שעות הייתי מקשיבה לצלילי הגיטרה שלו, ומשהו היה צובט את ליבי.

סולטי היה איש-ג'ז שאין רבים כמוהו. הוא היה מנגן עם כל הלב, לא כמו אלה שמנגנים במודעוני הלילה של תל-אביב. רק שני דברים קטנים היו דרושים לו כדי להגיע לאכסטוזה: מעט חשיש וכמה לגימות קוניאק. ימים שלמים היה יכול לשבת עם הגיטרה שלו ולנגן. אבל הפרצוף שלו לא מצא חן בעיני המשטרה. לאחר ש'

מלא אחר שום הוראות או פקודות. לנו אין "מלך", ליט שיגיד לנו מה לעשות. כי אנחנו עושים מה צים, חיים כפי שאנו מבינים: בלי פקודות, בלי 'א מרות אירגונית. מי זה איזו, שיגיד לנו מה

★ ★ ★

יזרות קשה

מ'14 שנה הייתי חיים נורמאליים, כמו כל בחורה בת גילי. הייתי רגילה לקום בבוקר, בשעה קבועה, ושמת, ללבוש בערב שימלה פרחונית ולצאת בחברת

היא ביטניקית צעירה ויפה, המושיטה ספל ריק לעבר קהל הסקוניה הרב אשר התאסף סביב החבורה המזרח, אשר ישבה על מזרכות תל-אביב וניגנה בגיטרות. היא מבקשת באדיבות תרומות למען הביטניקים.

שתי הגיטרות

הן הרכוש היחיד של שני הנוודים הצעירים, שגורשו מאילת, עבור לתל-אביב. מנגנים ברחובותיה שירי-עם אמריקאיים, מעוררים את תשומת ליבם של העוברים והשבים.

באילת, אריך דנבי לתל-אביב, מצויר העוברים והשבים.